

El Triangle Carlí

Seleccions de la
Comarca Carlina
Pro Fides
Supra Montes

Quousque tandem abutere, Democratia, patientia nostra? Quamdiu nos etiam furor iste tuus eludet?

El Califa de Bagdad

El president del Irak ha fet tremolar tot el món occidental en anexionar-se l'emirat de Kuwait. De fet era d'esperar que algú recordés en aquests moments de canvi aparent que les coses són com són perquè són. No és una frase tautològica sinó una demostració palpable que l'ordre natural que amb insistència anem recordant i que consisteix essencialment que n'hi ha uns que manen i altres que necessiten que se'ls mani, també es manifesta a nivell internacional.

Els carlins àrabs ho tenen molt clar que Alà ha encomanat a uns pocs que governin. És natural que en la diversificació del poder per l'augment de la població hi hagi entre els senyors naturals lluites de primacia (qui és el primum inter pares). Quan el desequilibri entre diferents poblacions és gran hi pot haver alguns súbdits (els kuwaitians) que es creguin superiors als súbdits d'un altre país (irakians). El Senyor natural de l'Irak no podia tolerar de cap manera que això passés. El seu exèrcit de més d'un milió d'homes estava esperant una tasca, un territori per ocupar, un enemic contra què lluitar. Els exèrcits estan al servei del qui mana per fer complir de forma definitiva i taxativa la voluntat del General suprem. Qualsevol súbdit es pot rebel·lar si no té ordres concretes i taxatives a complir i de tant en tant alguna guerra per la qual morir i dignificar la seva vida. ¿Què faria un pobre soldat sense guerra? ¿Què fa una nació sense ideals pels quals morir?

El Califa de Bagdad ho ha vist clar i sap que el resultat per a ell personalment - que és el que sempre compta - serà satisfactori. O donarà la satisfacció d'una guerra cruenta i amb molts de morts que el farà més respectable encara davant dels seus súbdits i els altres amos regionals, o demostrarà la seva força fent doblegar el genoll als seus adversaris.

Tots els governats implicats tindran l'ocasió d'aquí a uns mesos de comentar la jugada al voltant d'un te mentre unes odalisques els entretingran la vista.

ECONOMIA I FINANCES CARLINES

Paradisos Carlins: El Gran Ducat de Luxemburg

Els estalviadors que es posin sota la protecció del Gran Duc Joan de Luxemburg hauran de tenir en compte algunes peculiaritats de la normativa legal del seu Estat, no del tot agradables des d'una òptica carlina ortodoxa. En efecte, el pactisme del Gran Duc l'ha dut a acceptar un model polític basat en la divisió del seu poder sobirà, tal com el va definir el revolucionari Montesquieu. Com a conseqüència, ha hagut de transigir amb un cert nivell de democràcia parlamentària real i, quan ha vogut afavorir els estalviadors carlins d'arreu del món, s'ha vist obligat a concedir favors alternatius a la purrallia.

La constitució d'una holding luxemburguesa, que sobre el paper no és res més que una vulgar societat anònima, ha de superar més entrebancs que a molts altres paradisos carlins. A canvi d'uns esquitits beneficis fiscals, la societat holding no pot tenir gairebé res més que no siguin accions; i té formalment prohibit posseir directament béns immobles. La sobirania dels propietaris de la holding queda coartada per una legislació inter-

vencionista. El pitjor de tot és que, així com a Panamà calen dos socis fundadors per constituir una societat i a Espanya tres, al Gran Ducat en fan falta set. L'única interpretació correcta d'aquest abús és que en algun moment el Gran Duc va pactar amb els sindicats per crear llocs de treball.

La més gran humiliació del Gran Duc tingué lloc el 28 de març de 1989 quan, davant la necessitat d'establir per llei l'abast del secret bancari, es veié obligat una vegada més a pactar amb la plebs i a legislar simultàniament sobre un vergonyós assumpte. Per tal de no embrutar-nos, ens limitem a copiar del Diari Oficial del Gran Ducat del 28/03/89 el text de l'article primer sobre el Reglament del secret bancari i el de l'article primer del Reglament sobre l'altra cosa:

Article 1er: "Les administracions fiscals no són autoritzades a exigir dels establiments financers informacions sobre els seus clients"

Article 1er: "La venda de preservatius per a homes és autoritzada".

Ramon Llätzer de Dou i de Bassols

Societat Civil (3)

(Resum del publicat anteriorment)

Els partits polítics, bé en el govern o bé en l'oposició, tenen molt clars els següents punts:

1.- La riquesa és un bé escàs que no es pot repartir de qualsevol manera.

2.- Perquè hi hagi un nombre concret de rics o dipositaris de riquesa, hi ha d'haver un nombre abstracte de pobres o dipositaris de la pobresa.

Els patrons tradicionals de la mesura del nivell de riquesa s'han modificat ens últims anys. Abans la riquesa es mesurava per la capacitat de dilapidació d'una fortuna en una generació (màxim dues). Actualment l'exponent màxim de riquesa és el consum i l'ostentació pública del luxe.

Diríem que la diferència entre ambdós conceptes es redueix a una riquesa més agressiva, més pública la qual, per fer-la comprensible als pobres, anomenem consum. Abans la purrallia (els pobres, els aturats, els obrers i els socialistes i comunistes) ocupaven els carrers, bé demanant caritat o bé perquè s'avorrien en les seves vivendes de protecció oficial, mentre que els rics i la noblesa vivien retirats i ociosos en les seves grans finques. Ara aquesta mateixa purrallia, després d'uns anys de funcionament de la nostra política, s'ha reciclat, s'ha tornat menys agressiva i es daleix per consumir, per tenir i renovar, mentre que els nostres rics, també reciclats, surten sovint de les seves finques per presidir els consells d'administració, els comitès d'assessorament i els partits polítics que dissenyen, fabriquen i divulguen aquestes actituds socials. Controlant el consum (capacitat de consumir) controlem totes les classes socials, i unificant l'aspiració col·lectiva de consumir acabem amb la lluita de classes.

La Societat Civil comença a fer les primeres passes.

Carles Llorens, el nostre heroi, polze dret del patrici Arcadi Calzada, mantenia ben acorralat l'impressor esquerranós. El catàleg s'havia de reimprimir pel bé de la Causa, però l'impressor havia d'estar convençut d'aquesta necessitat històrica.

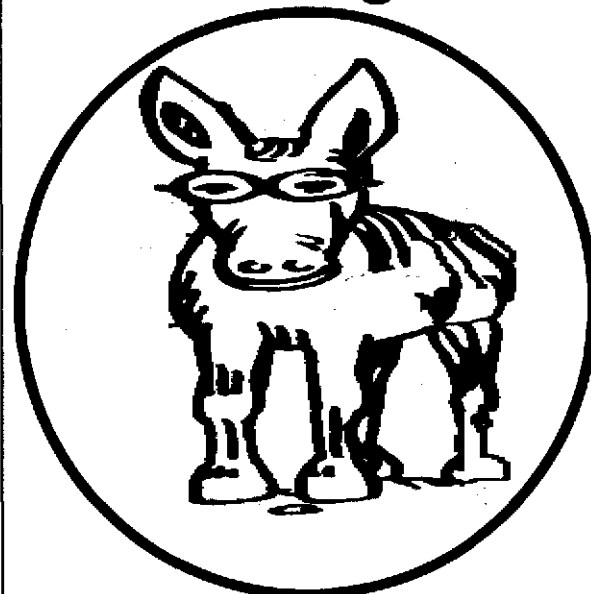
- És dur ser un apòstol, en un moment històric com aquest que ens ha tocat viure. Mira'm, una vida ascètica, quasi monàstica, consagrat dia i nit a divulgar els encants de la Societat Civil a necis i obtusos pseudo-marxistes com tu. No bec, no fumo, només lleigeixo en Balms, aprenc d'en Balms, bec de les fonts d'en Balms i m'emmirallo en l'obra del Nostre Pujol. Has llegit "Des dels Turons a l'altre costat del riu"? No, segur que no. I tant de bé com et faria...

- Home, Llorens...

- Seria un bé per a tu, pots creure'm. No només espiritual sinó inclús físic. Conec un convers ex-marxista que no lligava mai. Ara és alt, ros i d'ulls blaus i les femelles fan cua.

Ausies Marx
(Continuarà)

Cinquè consell als maragalls

A tot bon maragall el molesta que el confonguin amb un barceloní, vulgarment denominat fangue-ro, xava o pixapins. Com a antropòleg de la condició provinciana i rural fa valdre els seus anys de convivència per poder passar als ulls dels seus compatriotes metropolitans com un aborígen més que els indígenes del país han acceptat com un membre més de la tribu i que coneix tots els seus secrets. Per a l'aborígen -que no és cap goril·la ke-nià- la diferència entre un xava i un maragall es redueix que del primer no en saben el nom i del segon sí.

El maragall ha de procurar adaptar-se als costums dels habitants del país. Quan vagi amb cotxe seria convenient que posés al vehicle una d'aquelles enganxines estandars de l'love... i per a més seguretat una altra que digués "A mi tampoc no m'agrada Barcelona". No n'hi ha prou amb això. Ha de desconnectar la botzina del cotxe perquè l'instint metropolità no el traeixi i ha de tenir present que el peatò o el gos que pren el sol tenen preferència sobre els cavalls que porta dins del motor.

Convé no precipitar-se en una cruïlla per ficar-se davant del cotxe que ve a pocs metres, ni deixar-lo en doble fila, ni conduir com un turista amb patent de cors per fer qualsevol bestiesa.

El maragall ha de deixar el cotxe i anar a peu. Convé tenir cura del vestit. L'alcalde de Camprodon, un digne representant de l'ordre carlí a la muntanya, ho ha deixat ben clar: res de banyadors pels carrers. Però és que el maragall ha d'aspirar a més que no pas a això. Ha d'evitar l'aparença del remat encara que sigui a dimensions familiars, seguint el cap de família que reparteix clatellots i crits a dreta i esquerra per mantenir la unitat. La motxilla l'ha de deixar al cotxe i la mainada que no pot caminar ha d'anar amb cotxet apretat per la femella del grup. No caiguen en l'error de portar la bossa creuada sobre el pit, per evitar l'efectivitat de l'estrebada: per a l'aborígen això és un insult. Per últim, heu de passejar decidits -cosa que no vol dir ràpids- com si anéssiu en un lloc concret. Les aglomeracions que impedeixen el pas pels camins estrets de les viles us delataran sempre. Aproveiteu la vostra estada estiuenca per practicar i potser la propera vegada us anirà millor.

Prof. Carolus